

De spectaculaire Geheime Dienst

De dag dat de dood aan de deur klopte op Mont Saint Michel, was begonnen als de feestelijkste dag die het kasteel ooit had meegemaakt. Het was een warme middag in juni en twee agenten van de Geheime Dienst van de Wakers van de Tijd zouden met elkaar in het huwelijk treden.

De hemel was stralend blauw, de zee glad als een spiegel en het eiland was versierd met massa's geurige bloemenslingers. Op een grasveld langs de Atlantische Oceaan stonden de stoelen voor de plechtigheid in keurige rijen klaar en de gasten, een kleine honderd uit alle hoeken van de geschiedenis, waren hier in 1820 samengekomen en praatten in een mengelmoes van talen opgewonden met elkaar.

Miriam Djones baande zich jachtig een weg door de menigte. 'Hebben jullie Jake gezien? Iemand enig idee waar Jake is?' De mensen schudden echter hun hoofd of haalden hun schouders op. Miriam zuchtte geïrriteerd. 'Hij is nog wel de getuige.'

'Er maakt iemand een hoop herrie in de schermzaal. Is hij dat misschien?' opperde een man met een diepe stem. Hij was gekleed als een kruisridder en hij nipte van een champagnecocktail.

Miriam schonk hem een glimlachje, draaide zich om en haastte zich naar een bijgebouw waar de agenten met zwaarden oefenden en gevechtstechnieken trainden. Toen ze dichterbij kwam hoorde

ze het gedreun van keiharde muziek – Wagners *Walkürenritt*. Het was zonder enige twijfel Jake: hij had de afgelopen weken aan één stuk door naar dit koortsachtige operastuk geluisterd. De ergernis deed het bloed naar haar wangen stijgen. Ze drukte haar hoed stevig op haar hoofd en stormde naar binnen.

De muziek was oorverdovend. Het kwam van een oude grammofoon en schalde versterkt uit de speakers (uitvindingen die natuurlijk uit een latere tijd dan 1820 geïmporteerd waren, maar de commandant, zelf een fervent musicienne, had een ‘beperkt’ gebruik ervan toegestaan). Achter in de zaal was een vijftienjarige jongen, slechts gekleed in een kuitbroek en een loshangend hemd, aan het oefenen met een mechanische zwaardvechter.

Zijn tegenstander had een massief metalen lichaam en acht robotarmen, die in een razend tempo hakkend en stotend op hem aanvielen. De jongen weerde de slagen met dezelfde snelheid af, waardoor het leek alsof hij ook acht armen had. Het hele gebeuren vond plaats in het bijzijn van een hond, een gedrongen mastiff, die de bewegingen van zijn meester nauwlettend met zijn ogen volgde.

‘Jake!’ schreeuwde Miriam boven het geweld van de Walküren uit. Ze stormde naar de grammofoon en haalde met een snerpand gekras de naald van de plaat. Eindelijk stilte. ‘Jáke!’ De oren van de hond schoten naar achter.

De jongen draaide zich om. ‘Mam, ik had je niet gezien.’

Miriam knipperde met haar ogen. Jake groeide zo hard – telkens wanneer ze hem trof zag hij er weer volwassener uit. Drie maanden geleden was hij vijftien geworden en zelfs in die korte periode was hij alweer centimeters gegroeid.

‘Alles oké?’ vroeg hij, terwijl de machine achter hem bleef hakken en stoten.

‘Nee, alles is níét oké,’ antwoordde zijn moeder. ‘Je tante gaat over vijf minuten trouwen, jij bent getuige en je bent nog niet eens aangekleed – Jake, kijk uit!’ gilde ze. Een van de zwaarden suisde op zijn rug af, maar hij weerde het nonchalant af. ‘Ik háát die ma-

chine, hij werkt me op m'n zenuwen.' Ze drukte op een knop om hem af te zetten. Een voor een vielen de armen stil. 'Bruiloft, nú!' Ze knipte met haar vingers en haastte zich weer naar buiten.

Jakes kleren lagen op een houten paard. Rose Djones, die een levenslange liefde koesterde voor alles wat uit India kwam, had als thema voor de bruiloft het Mogolrijk gekozen en de getuigen hadden een traditioneel Indiaas uniform aan gemoeten: een knielang jasje en een zijden tulband. Jake kleedde zich snel om.

Zijn tante trouwde met Jupitus Cole. De aankondiging was voor iedereen een volslagen verrassing geweest: decennialang hadden ze elkaar ogenschijnlijk gehaat – hij de norse pietlut, zij de onstuimige vrolijkheid. Maar op hun vorige gezamenlijke missie – een reisje naar het oude Rome waar Jake ook bij was geweest – was alles opeens veranderd. En nu gingen ze trouwen.

'Kom, Felson,' riep Jake naar zijn hond, die meteen naar hem toe draafde.

Toen hij bij het grasveld was, liet hij zijn blik over de zee van mensen dwalen, die allemaal gehuld waren in kleren uit verre streken en tijden. Het had hem altijd al met opwinding vervuld om een groep Wakers bij elkaar te zien, maar zo'n groot en divers gezelschap had hij nog nooit meegemaakt. Er waren gasten uit het koloniale Amerika, uit het Peruaanse Incarijk, uit China en inderdaad ook uit het Indiase Mogolrijk (verwanten van doctor Chatterju, hoofd van de afdeling Uitvindingen). Jake zag een struise dame in een jurk uit de tijd van Elizabeth I die een sigaar rookte terwijl ze stond te praten met een tengere musketier. Naast hen showden twee Franse aristocraten met gepoederde pruiken hun vestzakhorloges aan een paar blozende bruidsmisjes uit Perzië.

Jake was ongeveer anderhalf jaar geleden opgetrommeld voor de Geheime Dienst van de Wakers van de Tijd. Hij had er ontdekt, als een donderslag bij heldere hemel, dat zijn ouders heimelijk al tientallen jaren voor de Dienst werkten – en dat ze plotse-ling waren verdwenen in het zestiende-eeuwse Venetië! Hij was meegegaan met de missie om hen te zoeken, en om uiteindelijk te

voorkomen dat prins Zeldt de renaissance zou tenietdoen.

Ze waren in beide onderdelen geslaagd, maar weldra dreigde er nieuw gevaar: Zeldts zuster Agata, de zogeheten ‘boosaardigste vrouw uit de geschiedenis’, had haar eigen diabolische kriegslist toegepast. Jake en zijn vrienden waren naar het jaar 27 n.C. gezonden – het hoogtepunt van het Romeinse Rijk – om haar op te sporen en tegen te houden. Uiteindelijk, en bovenal door de moed en de doortastendheid van Jake en zijn jonge collega’s, hadden ze haar plan kunnen verijdelen.

Het allerbijzonderst was echter dat Jake had ontdekt dat zijn dierbare broer Philip, die op vijftienjarige leeftijd bij een ongeluk zou zijn omgekomen, ook een Waker was geweest, én dat de kans bestond – hoe miniem ook – dat hij nog in leven was, ergens in het verleden.

Jake kende onderhand een heleboel mensen op Mont Saint Michel, maar zijn echte vrienden waren drie leeftijdsgenoten – twee jongens en een meisje, die de gasten hun plaats moesten wijzen, maar druk stonden te kletsen – op wie hij nu afliep.

De ene jongen was groot met brede schouders en een innemende glimlach. Hij had zijn Mogoluniform opgesierd met een groot kromzwaard in zijn riem en een reusachtige robijn midden op zijn tulband. De andere jongen was kleiner, verstandiger misschien, en op zijn schouder zat een felgekleurde papegaai – meneer Drake.

Het meisje, dat hetzelfde gekleed was als de jongens, had lange honingblonde krullen en indigoblauwe ogen waarin zowel warmte als geheimzinnigheid school.

Het waren Jakes beste vrienden – de beste vrienden die hij ooit had gehad: Nathan Wylder, Charlie Chieverley en Topaz Saint Honoré.

‘Wat ik te weten probeer te komen,’ zei Nathan met zijn kenmerkende slepende, Amerikaanse accent, ‘is of ik er met deze bril intelligenter uitzie... of gewoon blind...’ Om te zorgen dat Charlie en Topaz het goede antwoord zouden geven, keek hij hen broeierig aan vanachter zijn brillenglazen.

‘Ik neig meer naar blind,’ zei Charlie.

‘Op zijn minst scheel,’ voegde Topaz eraan toe.

‘Jullie zijn alle twee niet wijs,’ zei Nathan snuivend. ‘Jake, wat vind jij van mijn nieuwe look? Beter mét of zónder?’ Hij gaf een demonstratie door zijn bril af te zetten en toen weer op, deze keer halverwege zijn neus als een professor.

‘Heb je een bril nodig?’ vroeg Jake.

‘Natuurlijk heb ik hem niet nodig. Mijn visuele scherpte is ongekend. Op een heldere nacht kan ik de overkant van het Kanaal zien, en dan heb ik het nog niet over de ringen van Saturnus. Ik heb hem niet nodig, nee. Maar geven ze me niet een zekere je-ne-sais-quoi?’

Terwijl Jake erover nadacht, kwam Charlie plagerig tussenbeide. ‘Dat wil hij weten omdat hij een of ander geheimzinnig meisje van het vasteland probeert te imponeren.’

‘Dat klopt,’ zei Topaz. ‘Na zijn hele leven harten te hebben gebroken lijkt hij éindelijk een koekje van eigen deeg te krijgen.’

Nathan werd net zo rood als de robijn op zijn tulband. ‘Wat een belachelijke en ongefundeerde aantijging,’ protesteerde hij. ‘Wat bezielt iedereen vandaag. De bruiloft stijgt jullie blijkbaar allemaal naar het hoofd.’ Hij was zo geagiteerd dat zijn kromzwaard met het handvat verstrikt raakte in zijn jasje. Toen hij het probeerde te bevrijden kwam de robijn los en zijn tulband viel sliertend over zijn schouders. Grommend griste hij de stof bijeen en verdween de menigte in.

Jake kon het niet nalaten om zijn vriend na te roepen: ‘Ik vind dat je er mét bril een stuk intelligenter uitziet...’

‘En we kijken er erg naar uit om met haar kennis te maken,’ voegde Topaz eraan toe.

De drie jonge agenten schudden van het lachen. ‘Er is niets leu-
kers in de hele wereld,’ zei Topaz, ‘dan Nathan voor de gek houden als hij iets au sérieux neemt.’ Nathan en zij waren samen op het eiland opgevoed door zijn ouders, Truman en Betty Wylder, dus ze kende hem zo goed als broer en zus elkaar maar konden kennen.

Net toen ze zich van hun taak als plaatsaanwijzer wilden kwijten, riep een stem: 'Wil een van de jongeren iets voor me doen?'

Het was Galliana Goethe, de commandant van de Geheime Dienst. Ze zag er als altijd elegant uit, groot en slank met lang, zil-verkleurig haar dat strak naar achter was gekamd. Ze werd vergezeld door madame Tieng, het hoofd van het Chinese bureau. Madame Tieng en een handvol andere agenten verbleven nu ruim een jaar op het eiland, waar ze naartoe waren gevlucht toen hun eigen bureau overhoop was gehaald.

'Mijn dochter is weer verdwenen,' zei madame Tieng met een zucht. In haar zijden gewaad zag ze eruit als een paradijsvogel. Ze wapperde met een waaier voor haar bleke gezicht.

'De plechtigheid gaat zo beginnen,' zei Galliana met een glimlach, 'dus zou een van jullie haar nu meteen willen zoeken?'

'Jake of Charlie,' zei Topaz snel. 'Als ik juffrouw Yuting iets vraag, doet ze precies het tegenovergestelde.'

'Ik kan niet,' zei Charlie. 'Het gebak komt eraan en ik moet het controleren.' De menigte was onder het slaken van verrukte kreetjes uiteengeweken toen twee mannen een grote geglazuurde taart naar buiten droegen. Het was een replica van de Mont Saint Michel, met bovenop poppetjes van de bruid en de bruidegom.

'Jake dan? Zou jij...?' vroeg Galliana.

Het was zijn beurt om te blozen. 'J-ja, natuurlijk,' stotterde hij.

Terwijl Jake met Felson naast zich het fort in ging op zoek naar madame Tiengs dochter, voelde hij zijn maag verkrampen. Ook al was juffrouw Yuting er al een eeuwigheid, Jake kon nog steeds geen hoogte van haar krijgen. Hij voelde zich altijd zenuwachtig in haar nabijheid.

Op een eiland vol excentriekelingen was zij een van de vreemdste mengelmoezen van allemaal: verwaand, roekeloos, beeldschoon. Ze was bijna precies zo oud als hij (ze hadden hun vijftiende verjaardag in dezelfde week gevierd) maar in haar ranke lichaam leken decennia van wereldwijsheid verscholen te liggen. Geheel boven haar stand had ze de mensen gevraagd haar bij haar

formele naam te noemen – juffrouw Yuting – maar onlangs had ze Jake permissie gegeven om haar roepnaam te gebruiken: Yoyo. Hij was de eerste die ze dat privilege had verleend.

Yoyo was net zo getalenteerd als ze mooi was. Het sprak vanzelf dat ze uitstekend kon vechten, maar ze blonk ook uit in wiskunde en was een voortreffelijke codekraker; ze sprak evenveel talen als Charlie, kon tekenen als Michelangelo en bespeelde een tiental muziekinstrumenten, waaronder de harp en de Schotse doedelzak. Ze was overal goed in – behalve in vrienden maken.

Ze was nog geen twee minuten op het eiland of ze had Topaz al beledigd. Topaz was haar gaan begroeten, waarop Yoyo haar haar mantel had overhandigd en had verzocht het bad te laten vollopen, in de veronderstelling dat ze haar bediende was. Met de anderen was het niet veel beter gegaan – ze had zich kleinerend uitgelaten over Nathans kledingkeuze en Charlies kookkunsten. Nee, alleen Jake toonde ze enige warmte, en hij had geen idee waarom.

Nadat hij het hele gebouw had doorzocht, vond hij haar uiteindelijk op het dak. Boven in de toren zag hij haar silhouet door het openslaande raam.

‘Juffrouw Yuting?’ riep hij.

Het kleine figuurtje rimpelde in de hitte en toen antwoordde een stem: ‘Ik heb toch gezegd dat je me Yoyo moet noemen?’

‘Wees een brave hond en wacht hier op me,’ zei Jake tegen Felson, terwijl hij het raam uit klom. Hij herinnerde zich dat hij een tulband droeg. Snel deed hij hem af, stopte hem in zijn zak en bracht zijn haar door de war. Toen rechte hij zijn schouders en liep naar haar toe. Het was een gevaarlijke onderneming op het steile dak, waar de pannen hier en daar los lagen. Hij hoorde de geluiden in de diepte onder hem, waar iedereen nu ging zitten.

‘Ik geloof dat de huwelijksplechtigheid begint,’ zei Jake toen hij vlakbij was. Ze had haar rug naar hem toe en was een tuigje om haar bovenlichaam aan het gespen. Het zat met touwen vast aan een groot piramidevormig bamboe frame met een dak van zeil-

doek. Het was een verbluffend gezicht. 'Wat ben je aan het doen?'

'Ik ga deze parachute testen,' antwoordde ze zonder om te kijken. 'Ik heb hem gemaakt volgens de precieze specificaties van Leonardo da Vinci.' Net als haar moeder sprak Yoyo met een deftig accent. 'Hij is met succes getest in 1485, dus ik maak me geen ernstige zorgen. Ik spring daarvan af.' Ze wees naar een dikke metalen balk die boven uit het gebouw stak.

'Echt? Is dat wel een goed idee?' hoorde Jake zichzelf vragen. Hij liet zijn stem iets dalen. 'Ik bedoel, dat ziet er nogal... gevaarlijk uit.' Dat was zwak uitgedrukt: ze ging zichzelf van een zestig meter hoog gebouw storten met niets anders dan wat stukken hout en zeildoek.

Yoyo keek achterom en glimlachte. 'Als het niet gevaarlijk was, zou het de moeite niet waard zijn.' Haar gezicht was een en al schoonheid: een huid zo blank als albast, ogen als smaragden en een karmijnrode mond. Ze was gekleed als een mythische prinses, in een jurk van koraalrode zijde met een riem rond haar middel en een zwaard en een dolk op haar dij. 'Wens me succes,' zei ze, terwijl ze het zeildoek beetpakte en de smalle balk op liep.

Jake keek in de diepte onder hen en zijn maag balde zich weer samen. Hij had het misselijkmakende voorgevoel dat het feest plotseling in een tragedie zou veranderen. In gedachten zag hij het apparaat dienst weigeren en Yoyo voor de ogen van iedereen te pletter vallen. 'Jufvrouw Yuting, ik geloof echt dat het geen goed idee is,' drong hij aan.

Ze tilde het zeil hoog op. 'Als je me nu geen Yoyo noemt, word ik boos,' zei ze en plotseling versnelde ze haar pas en sprong de leegte in. 'Victorie!' riep ze, terwijl de lucht de parachute deed opbollen.

Er klonken beneden kreten en Jake zag een heleboel gasten opstaan en hun kant uit omhoogwijzen. Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij zag dat Yoyo's installatie het blijkbaar toch goed deed. Golven warme lucht voerden haar bij het kasteel vandaan en weer terug, en enkele seconden later was ze pal naast het

feestgezelschap geland. Ze maakte haar tuigje los, streek haar jurk glad en nam plaats alsof er niets vreemds was geweest aan haar manier van arriveren.

Jake zag zijn moeder haar hoofd verbijsterd schudden. Toen keek ze naar hem op en hief haar handen vol ongeloof. Hij haastte zich naar beneden met Felson aan zijn zij. Ze namen een kortere weg door de staatsiezaal, de gang van de communicatievleugel door en omlaag naar de wapenkamer.

Toen ze naar binnen holden, zag Jake het dier dat in het midden van de kamer zat, alsof het op hem wachtte. Het was Josephine, de ‘troetel’-leeuwin van Oceane Noire.

Jake had het niet erg op haar; eigenlijk niemand op het eiland, behalve haar bazin. Als welp was ze al sluw en onbetrouwbaar geweest, maar het was erger geworden – ze was nu onvoorspelbaar en haatdragend, alsof ze iedereen als vijand zag. Charlie, een grote dierenvriend, had enorm zijn best gedaan. Hij had speciaal voor haar gekookt en was met haar gaan wandelen. Als dank had ze in zijn hand gebeten. Vanaf dat moment moest ze van commandant Goethe in Oceanes vertrekken blijven of aan de riem als ze werd uitgelaten. Jake had haar in geen weken gezien en ze zag er nu verwarder uit dan ooit.

‘Waar is je bazin?’ vroeg hij haar. ‘Is ze thuis?’ Oceane had niets te maken willen hebben met de bruiloft en had zich al weken opgesloten in haar suite. Ze had Jupitus nog niet vergeven dat hij haar had verraden door het aan te leggen met haar aartsrivale, Rose. Terwijl Jake zich afvroeg hoe hij de leeuwin weer terug kon krijgen in Oceanes vertrekken liep hij behoedzaam naar haar toe. Hij bleef echter stokstijf staan toen ze een diep gegrom liet horen, vervolgens overeind kwam en hem strak aankeek met haar amberkleurige ogen.

Hij slikte en wierp een snelle blik op de muur met wapens. Hij overwoog hoe hij zich het beste zou kunnen verdedigen als ze hem plotseling aanviel. Maar Josephine bewoog alleen haar oren, draaide zich toen om en draafde de kamer uit. Ze wierp hem nog een

laatste sluwe blik toe, duwde toen met haar neus de deur open en glipte naar buiten.

Jake haalde diep adem en ging haar snel achterna. Boven aan de grote trap bleef hij staan. De leeuwin was nergens meer te bekenen.

‘Waar is ze gebleven?’ vroeg hij Felson. De hond leek net zo verbijsterd en van streek als zijn baas. Ze gingen de trap af en de levensgrote portretten van alle vroegere Wakers staarden hen zwijgend aan. Jake voelde zich misselijk van angst – Josephine mocht niet vrij rondlopen met al die gasten op het eiland! Hij moest iemand waarschuwen. Hij holde naar het grasveld, maar tegen de tijd dat hij er aankwam was iedereen al opgestaan en was het orkest al een Mogolbruiloftsmars aan het spelen.

‘Waar heb je in hemelsnaam gezeten? Wat deed je op het dak?’ vroeg Miriam kwaad en met een rood hoofd toen Jake naast haar op de eerste rij kwam staan.

‘Ik moest toch op zoek naar Yoyo... juffrouw Yuting?’ Hij haalde verdedigend zijn schouders op. ‘Wist ik veel dat ze van het gebouw ging springen?’ Hij was zich ervan bewust dat hij kregel klonk, zoals zo vaak tegenwoordig als hij het tegen zijn moeder had. ‘Maar wat ik zeggen wou, ik maak me zorgen over Josephine, ze...’

‘Kleed je fatsoenlijk aan,’ beet Miriam hem toe, terwijl ze zonder nog naar hem te luisteren zijn weggefrommelde tulband uit zijn zak trok. Ze wierp een blik over haar schouder op Yoyo. ‘Dat kind is niet goed bij haar hoofd.’

Jake gehoorzaamde, in de hoop dat de leeuwin uit zichzelf terug was gegaan naar Oceanes vertrekken – maar onwillekeurig speurde hij voortdurend zenuwachtig de rand van het grasveld af.

Plotseling steeg er applaus op toen Rose Djones verscheen in een draagstoel die werd gedragen door vier mannen, onder wie Jakes vader, Alan, die ook in Mogolstijl gekleed was. Rose, die er met haar hoofdtooi en ontelbare lagen knalrode zijde uitzag als een Indiase vorstin, leunde triomfantelijk achterover in de met

bloemenslingers versierde fluwelen kussens. Het tafereel werd alleen een beetje verpest door haar oude vertrouwde tapijttas die naast haar lag.

‘Denk je dat ik gestoord ben,’ riep Rose omlaag naar Miriam toen ze voorbijkwam, ‘om met een man te trouwen die zijn sokken opvouwt voordat hij naar bed gaat?’

Miriam moest giechelen. Ze was haar gebakkelei met Jake alweer vergeten en ze kneep verrukt in zijn hand.

De dragers lieten hun last voorzichtig zakken en Alan begeleidde zijn zus naar het altaar, waar Jupitus Cole stond te wachten met een stijf glimlachje op zijn gezicht dat de indruk wekte dat hij alsnog de benen wilde nemen. De plechtigheid begon: het huwelijk tussen Rosalind Aurora Djones en Jupitus Tarquin St-John Seneca Cole.

Op het moment dat de ringen zouden worden uitgewisseld merkte Jake dat Felson opeens met gespitste oren overeind ging zitten, toen naar de tafel met al het eten keek en zacht begon te grommen. Op de tafel lag een wit kleed dat helemaal tot op de grond reikte en Jake zag dat de stof rimpelde doordat erachter iets bewoog. Toen kwam Josephine halverwege de tafel tevoorschijn. Iedereen had zijn aandacht bij de plechtigheid en Jake was de enige die haar zag. De leeuwin bleef even staan en keek hem net zo aan als in de wapenkamer.

Plotseling kreeg een meisje – een van doctor Chatterju’s nietjes – het dier in de gaten en begon te gillen. Het was zo’n schel geluid dat iedereen zich tegelijkertijd omdraaide en begon te roepen.

Josephine was even in verwarring gebracht, maar dook vervolgens op de bruid en de bruidegom af. Iedereen hapte verschrikt naar adem toen ze Rose besprong. De twee gouden ringen, waarvan er een al halverwege Rose’ vinger was geweest, vlogen de lucht in. Josephines kaken klapten dicht en met haar bek vol dikke rode zij schudde ze Rose als een lappenpop heen en weer.

Zomerslachting

Rose stortte zich bevend van schrik ruggelings in Jupitus' armen. De leeuw had een hap uit de rode zijde genomen en spuugde die weer uit. Toen er een massa mensen op haar af stormde draaide Josephine zich om, gleed uit over het gras en knalde tegen de tafel op, waardoor de taart van Mont Saint Michel tegen de vlakte ging.

‘Gaaf het? Ben je gewond?’ vroeg Jupitus haar met trillende stem. Ze keek omlaag. Haar gewaad was aan flarden en haar armen zaten onder het bloed en de schrammen, maar ze was niet ernstig gewond. ‘Dat beest gaat nooit meer iemand aanvallen! Een geweer!’ riep hij uit. ‘Wie heeft er een geweer?’ Hij liet Rose achter bij Alan en Miriam, en beende het gebouw in.

Nathan had zijn kromzwaard al getrokken en Yoyo had zichzelf ook gewapend met haar zwaard en dolk. Topaz, die geen wapen bezat, had een kandelaar beetgepakt. Ze verdrongen zich om de beste aanvalspositie in te kunnen nemen, terwijl Josephine – die zeker geen troeteldier meer was, maar een woest, wild beest – met haar enorme poten tegen de taart sloeg en de beeldjes van de bruid en de bruidegom vermorzelde. Nathan viel als eerste aan, maar ze ontweek hem door omhoog te springen. Ze landde op de tafel, die doorboog onder haar gewicht. Glibberend draafde ze eroverheen en veroorzaakte een wervelwind van gebroken aardewerk, bestek

en eten. Toen ze op een groot stuk vlees stuitte, nam ze het in haar bek. Ondertussen holde Nathan met zijn zwaard in de aanslag achter haar aan.

Maar Josephine was hem te slim af. Ze liet de bout vallen, sprong weer op de grond en rende naar het lager gelegen terras.

‘Waar is die vrouw?’ brulde Jupitus, die met twee pistolen in zijn hand terugholde van de schermzaal. ‘Oceane Noire!’ riep hij razend. Jake had hem nog nooit zo rood gezien.

‘Mag ik?’ zei Nathan. Hij pakte een van de pistolen en zette de achtervolging in. Jupitus, Topaz en Yoyo gingen hem achterna.

‘Wacht op mij,’ riep Charlie, die met meneer Drake stuitend op zijn schouder achter hen aan ging. ‘Ik weet hoe we haar zonder bloedvergieten kunnen stoppen...’ Hij kon er niet tegen om een dier te zien lijden.

‘Ik kom ook,’ riep Jake, terwijl hij zich wapende met een zwaard.

‘Ze zijn al met genoeg, lieverd,’ zei Miriam, die hem probeerde tegen te houden. ‘Waarom laat je het niet over aan de beroeps?’

‘Ik bén een beroeps!’ antwoordde hij getergd, terwijl hij zich langs haar heen drong.

Hij ging de anderen achterna over het pad dat rond het eiland liep. Bij een spitse wachttoren haalde hij hen in en ze vervolgden hun weg naar de oceaankust. Hier werd het pad smaller en slingerde zich tussen de borstwering aan de ene en de steile rotsen van de kust aan de andere kant door. Weldra moesten ze achter elkaar gaan lopen, ook al zou het beest hen elk moment kunnen bespringen. Te oordelen naar de vage voetsporen van glazuur die Josephine had achtergelaten zaten ze wel op het juiste spoor.

Het pad kwam uiteindelijk uit bij een lage deur onder in een loodrechte vestingmuur – de achteringang van de binnenhaven waar het grootste deel van de vloot van de Wakers lag. Josephine had de deur geforceerd en hij hing uit zijn voegen. Nathan dook erdoorheen met zijn pistool in de aanslag. Hij keek of de kust veilig was en gebaarde met zijn hoofd dat de anderen hem konden volgen.

Ondanks het gevaar voelde Jake opwinding, net als altijd wanneer hij de indrukwekkende ruimte betrad. Het was een reusachtige gewelfde kalksteengrot, die verscholen lag in het hart van Mont Saint Michel. Langs één kant bevond zich een gebogen kade waar een groot aantal schepen in alle soorten en maten lag aangemeerd, met kale masten en opgedoekte zeilen.

Nathan sloop over de kade naar een trap waar zich bovenaan nog een deur bevond, die dicht was. ‘Dit is de enige uitgang,’ riep hij zachtjes omlaag, ‘dus moet ze hier nog ergens zijn.’

Het zestal speurde over de lege dekken van de schepen. Nergens was een teken van leven. ‘We doorzoeken ze een voor een,’ beval Nathan.

‘Ik stel voor dat we dit gebruiken om haar te vangen,’ zei Charlie, terwijl hij een groot visnet optilde. ‘Ze heeft recht op een eerlijk proces.’

‘Niemand die meer waardering heeft voor je gevoelige kant dan ik, Charlie,’ zei Nathan met zijn lijzige stem, ‘maar het schepsel heeft zojuist geprobeerd de bruid te verorberen – om nog maar te zwijgen van die onfortuinlijke *gâteau*. Gebruik jij vooral je net; ik stel mijn vertrouwen hierin.’ Hij zwaaide met zijn pistool en begon zijn zoektocht aan het uiteinde van de kade, waar hij op het dek sprong van een Noors langschip. Jupitus, Topaz en Yoyo wilden hem achternagaan, toen ze een dreun hoorden in het ruim van de Campana – een Genuese galei met vierkante zeilen – dat ernaast lag aangemeerd.

Iedereen bleef als versteend staan.

Jupitus spande de haan van zijn pistool. Yoyo schonk hem een betekenisvolle blik en ging met haar zwaard in haar hand geklemd behoedzaam de krakende treden op, terwijl Nathan op zijn tenen van het ene naar het andere dek sloop. De angstige meneer Drake begroef zijn nagels in de schouder van zijn baasje. In één beweging gooiden Nathan en Yoyo het luik van het ruim open, klaar om aan te vallen. Maar toen lieten ze hun wapen zakken.

‘Ratten. Zo te zien ook aan de bruiloft,’ zei Nathan met een uit-

gestreken gezicht. ‘Wat een stelletje herrieschoppers.’

Jake kon een glimlach niet bedwingen. Maar zijn gezicht verstrakte toen hij een ander geluid hoorde, vlak achter zich in de schaduw van de Hippocampus. Hij draaide zich om en zag de leeuwin, ineengedoken boven aan het trapje van de kajuit. Ze trok haar lippen op zodat hij haar slagstanden kon zien, maar verder zat ze roerloos als een standbeeld.

Jake waagde een vriendelijk knikje van herkenning, maar hij had net zo goed naar haar kunnen spugen, want plotseling kwam ze als een wervelwind in beweging en sprong vanaf het schip op hem af.

Bliksemsnel gooide Charlie zijn net over haar heen. Het vertraagde haar iets, maar ze raakte Jake nog steeds met ongelooflijke kracht. Ze wierp hem tegen de grond en terwijl de lucht uit zijn longen werd geperst vloog zijn zwaard de lucht in.

De leeuwin probeerde zich uit het net te bevrijden door wild met haar reusachtige poten te slaan. Jake voelde haar hete adem in zijn gezicht toen ze haar kaken opensperde. Hij haalde uit en gaf haar een harde klap op haar neus. Er klonk gekraak van botten en toen ze zich verbluft omdraaide probeerde Jake zich schoppend onder haar uit te wurmen.

Josephine wilde zich net weer op hem storten toen Jake een schot hoorde, en nog een, dat langs haar rug schampste. Het maakte haar alleen nog maar razender. Ze liet zich op haar achterpoten zakken en hief een oorverdovend gebrul aan, maar op dat moment dook meneer Drake als een bommenwerper op haar neer en haalde met zijn klauwen naar haar uit. In de chaos raakte hij verstrikt in het net en er volgde een kakofonie van vogelgekrijs en leeuwengebrul, het gegil van Charlie en de gealarmeerde kreten van de rest.

Plotseling voelde Jake het gewicht van zich af gaan. Hij rolde opzij en zag de leeuwin de trap op stormen, met achter zich aan het net waar de arme papegaai als een bonte tornado nog steeds in verstrikt zat.

‘Meneer Drake!’ jammerde Charlie toen de leeuw de deur verbrijzelde en erdoor verdween. Hij griste Nathan het pistool uit zijn hand en ging haar haastig achterna.

In de hal keek hij omhoog naar het centrale trappenhuis, waar de portretten van de oude Wakers van de Tijd de wacht hielden. Eerst zag hij niets, maar hij hoorde gekrijs door de gewelfde ruimte echoën. Toen hij de trap op holde zag hij meneer Drake, die zich eindelijk uit het net had kunnen bevrijden en op hem af probeerde te vliegen – maar de vogel trok hulpeloos met zijn gebroken vleugel en viel op de grond. Josephine draaide zich om en hapte naar hem, maar de papegaai gebruikte zijn laatste beetje energie om weg te fladderen, waarna hij weer neerstortte en een voor een de treden af duikelde.

Charlies gezicht was vertrokken van woede. Hij richtte zijn pistool op de leeuw – maar zijn vinger bevroor op de trekker. Kon hij in koelen bloede een dier doden?

Zijn aarzeling werd hem fataal. Josephine brulde en sprong op hem af. Ze sloeg het pistool uit zijn hand en Charlie wankelde met grote angstogen achteruit. Hij verloor zijn evenwicht en viel met zijn volle gewicht met zijn schouder tegen een olieverfportret. Sejanus Poppoloe, de grondlegger van de Geheime Dienst van de Wakers van de Tijd, werd in tweeën gescheurd en Josephine, niet langer gehinderd door het net, drukte Charlie tegen de grond en zette haar tanden in zijn enkel. Jake, die net kwam aanlopen, hoorde het bot knappen toen ze hem met een ruk omdraaide, klaar om zich te goed te doen aan de rest...

Jake dook naar voren, griste het pistool van de grond en richtte. Op dat moment klonk er achter hem een oorverdovende knal en er steeg een wolkje scherpe rook op. Josephine bleef verrast stokstijf staan. Toen sijpelde er bloed uit een zwart gaatje in haar borst – eerst een klein straaltje, maar weldra stroomde het dik als olie langs de treden omlaag. Ze keek verward om zich heen, vervolgens begaven haar poten het en plofte haar lichaam op de vloer neer. Jake zag haar ogen troebel worden, nog een laatste keer op-

lichten, en daarna bewoog ze zich niet meer.

Josephine was dood. Op deze feestelijke dag had de dood aangeklopt bij Mont Saint Michel.

Toen Jake opkeek zag hij Oceane Noire de trap af komen. In haar hand hield ze een geweer – want zij was het die Josephine had gedood, haar eigen troeteldier. Met een uitdrukkeloos gezicht knielde ze neer en tilde een slappe poot op. Ze sloot haar ogen en slaakte een gepijnigde kreet, eerst zacht, maar toen steeds luider.

Jake liep naar Charlie, die doodsbleek zag en slechts moeizaam wist uit te brengen: ‘Meneer Drake? Is hij...?’

Met zijn ogen zocht Jake naar het versufte gekleurde bundeltje. Topaz had zich over de omlaag gestorte papegaai ontfermd. Hij bewoog, maar het zag er niet best uit.

Toen Jake zich weer oprichtte zag hij het feestgezelschap zwijgend onder aan de trap staan, Rose vooraan in haar gescheurde bruidsjapon.

Oceane kwam overeind en liep als een zombie de trap af. Jake had haar nog nooit zo verfomfaaid gezien, met een oude sjaal over haar knokige schouders. Onder aan de trap stak ze een hand uit en ging ermee over Rose’ wang, waar een veeg helrood bloed achterbleef.

Haar lippen trilden. ‘Ben je nu tevreden?’ vroeg ze verbitterd.